

BINBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 84 - 25 Kuruş

21 - Aralık - Çarşamba - 1994

BİRLEŞTİLER Mİ? DEMEK BENİ TER
KETTİLER. TAMURTİ'NİN LÂNETİ Ü-
ZERLERİNE YAĞ-
SIN..

TAM BU SIRADA AKLINA BİR
İNTİKAM ALETİ GELDİ : HELEN..

ÇABUK ÇENUP KAPISINA GİDELMİ.
HELENİN BİNDİĞİ OTOMOBİLE POL-
DEN EVVEL VARMALIYIZ.

İNŞALLAH GİZLİ GEÇİT
AÇIKTIR..

BU SIRADA
POL ÂSİLE-
RİN SARAYI
YAKMALARINI
ÖNLEMEŞE
ÇALIŞMAK-
TAYDI.

ÇİLDİRDİNİZ Mİ SİZ? BU
SİZİN HARİKİ MİHRACENİZ
SELİM'E AIT.. BUNU İNDİRİ
SÖYLEDİ

BU SIRADA ASKERLER YAKALADIKLARI KADINI OTOMOBİLE
BİLE DOĞRU SÜRÜKLERLER..

BIRAKIN BENİ.. BEN İNGİ-
LİZİM. BANA EL SÜREMEZ
SİNİZ.

NE YAPALIM? MİHRACENİN EMRİ BU..

MİHRACEYLE MINGO GİZLİ
GEÇİTTEN GEÇTİLER. SARAYI
TERKETTİLER.

ÇABUK..ÇABUK
GEÇ KALACA-
GİZ..

KAZANDIK.. ŞİMDİ OTOMOBİLİ.
SON SÜR'ATLE SÜR.. MİS HELEN
KORKMAZ.. O SÜR'ATE ALIŞIKTIR

OTOMOBİL HAREKET ETTİ

MİS
HELEN
Mİ?

SİBİLLA... SEN ?!

ŞEHİRDEN HÂLÂ SİLÂH
SESLERİ GELMEKTE DE-
VAM EDİYORDU. FAKAT
POL TEREDDÜT ETMEDİ.

MİHRACE KİMBİLİR NÂ-
ĞI DELİĞE GİRMİŞTİR
BEN CENUP KAPISINA
GİDİYORUM

HELEN! AZ SONRA SENİ
KOLLARIMIN ARASINDA Sİ-
KABİLECEĞİM. HEM BİR
SARILMAYLA DA ARAMIZDAKİ
BÜTÜN BULUTLARI YOK E-
DECEĞİZ

31/2

FAKAT CENUP KAPISINA
GELİNCE KİMSEYİ GÖREMEZ.

KİMSE YOK.

BEN TESLİM
OLDUM VE
MİHRACEYE
İSYAN ETTİM.

HEY! DUR!

MİHRACE KAÇTI YA! ARTIK HEPİNİZ ONUN DÜŞMANI
OLDUNUZ. BURADA, İÇİNDE AVRUPALI BİR KADIN BU-
LUNAN BİR OTOMOBİL YOK MUYDU?

Evet. MİHRACEYLE
BERABER GİTTİ.

MİHRACE İLE Mİ? HAY
ALLAH CEZASINI VERSİN.
YA AVRUPALI KADIN...

O DA İÇİNDEYDİ. OTO-
MOBİL ÇOK SÜRATLE
HAREKET ETTİ VE GİTTİ.

84/2

ARRASI
VAR

Ticarette Şiir

Nakleden: Selma Büket

Tom Holdaway on altı yaşına geldiği zaman şair ruhunun bütün coşkunluğunu açığa vurdu. Halbuki o güne kadar köylü arkadaşlarından başka hiç kimseyle temas etmediği gibi, mektep kitaplarından gayri hiçbir eserin de adını dahi iştmemiştii. Ve şimdi yazdığı şiirleri fazlasıyla takdir eden hocası Mr. Pike bile her yerde, onu çok parlak bir istikbalin beklediğini söyleyip duruyordu.

Bir fırsat düştüğü zaman Tom'un annesine: «Oğlunuzun hislerini bu kadar lâtif kelimelerle ifade edebilmesine şaşıyorum,» demişti. «Bu çocuk bir harika doğrusu...»

Modern şiirin mahiyetinden tamamiyle bihaber olan kadın da Mr. Pike gibi bir adamın, oğlundan bu şekilde bahsetmesini büyük bir iftihar vesilesi telâkki etmişti.

Fakat Tom'un başarılarından gurur duyanlar sadece Mr. Holdaway ile Mr. Pike'den ibaret değildi. Delikanlının hem çocukluk arkadaşı, hem de en yakın dostu ve sırdaşı olan küçük Jessie Marchant da onunla bambaşka bir şekilde övünüyordu.

Jessie, Tom'a âşıktı, fakat bu okadar çocukça ve romantik bir sevgiydi ki kızcağız bu tertemiz hissine aşk denildiğini düşünürken bile kızmaktan kendini alamazdı. Yalnız Tom'un yanında olmak ve onu dinlemek Jessie'ye yetiyordu zaten. Halbuki son günlerde tanıdıklarının hakkındaki medhüsenalarını dinliye dinliye kendini hakikaten bir şey zannetmeye başlıyan Tom Holdaway her haliyle bu çocukluk arkadaşını küçümsemeye başladığını belli ediyordu. Zira onun için artık ön plânda gelen şey istikbalini sağlama bağlamaktı.

Bu hususta ilk adımı gene Mr. Pike attı ve Londra'daki tanıdıklarından birine bir mektup göndererek talebesine orada bir iş verilmesini rica etti. Tom bu meseleden Jessie'ye bahsettiği zaman kızın birdenbire nasıl değişip durgunlaştığının farkına bile varmamıştı.

Nihayet bir gün beraberce köyün yakınındaki ormanda dolaşırken Jessie'in hiç konuşmaması dikkatini çekti ve «Neyin var?» diye sordu. «Çok sessiz görünüyorsun?»

Kız sadece: «Öyle mi?» dedi. «Farkında değilim.» Ve dudaklarının köşeleri biçare bir gülümseyişle bükülüverdi.

Tom onu dikkatle süzdükten sonra: «Senin mutlaka bir derdin var,» diye ısrar etti. «Boşuna saklamağa çalışma,»

Jessie o zaman boğazına tıkanan hicrî kırıkları daha fazla tutamadı ve gözlerinden yaşlar boşanarak delikanlının koluna sarıldı: «Ayrılacağımızı düşünmek beni ne kadar çok üzüyor bilemezsin, Tom!»

Tom erkeklere has bir lâkaydi ile: «Benim burada kalmamla Londra'ya gitmemin ne farkı olabilir, Jessie?» dedi. «Nasıl olsa her hafta birbirimize mektup yazacak değiliz miyiz?»

Kız: «Belki de beni unutacaksın» diye fısıldadı.

«Hayır, Jessie! Seni hiç unutmayacağım, Londra'da bir miktar para biriktirip buraya dönüpce de...» Biraz durakladıktan sonra devam etti. «Evet, buraya dönünce de her halde evleniriz...»

Jessie birdenbire değişti. Yanakları al al olmuş, gözleri de memnun tebessümler saçarak parlamaya başlamıştı. Tom'un bunları içinden gelerek değil de, sadece onun kederini hafifletmek için söylediğini nereden bilecekti zavallı kız.

Berberce etrafı yeşil çalılarla süslü ince bir derenin kenarını takip ederek ilerlediler. Suyun ortasında yükselen orman gülleri ve nilüferler, güneşin sık yaprakları arasından süzülen huzmeleri altında tuhaf renkler alarak hafifçe sallanıyorlardı.

Tom derin derin iç geçirdi ve yavaşça: «Orman gülleri!» dedi. «Dünyadaki yabancı çiçeklerin en güzeli budur işte. Şu manzaraya bak, Jessie!»

Kız ona biraz daha sokuldu. «Onlardan bahseden bir şiir yazmayı düşünmüyor musun?» Delikanlı rüyadaymış gibi mırıldandı: «Evet, adını da 'Orman Güllerinin Sesi' koyacağım.» Ve sonra gözlerini çiçeklere dikerek daldı.

Tom Londra'ya geleli tam on sene olmuştu. Bu müddet zarfında da emrinde çalıştığı İlânât Şirketinin işlerinin çokluğu yüzünden şiirle pek meşgul olamamış, fakat buna mukabil verimli mesaisi ile müdürlerinin sevgisini ve itimadını kazanarak kısa bir zaman sonra müessesenin ileri gelenleri arasında yer almıştı.

Tom'un annesi şimdi oğlu ile eskisinden kat kat fazla övünüyordu. O da fırsat buldukça kadının ziyaretine geliyor ve Londra'dayken onu mektupsuz bırakmamaya gayret ediyordu. Bukadarı da Mrs. Holdaway'i sevindirmeye kâfiydi zaten.

Tom muntazaman Jessie ile de mektuplaşmıştı ama tuhaf bir tesadüf eseri olarak on seneden beri bir defacık olsun karşı karşıya gelip konuşamamışlardı. Zira kız artık eskisi gibi evinde oturmuyordu. Senenin ilk altı ayını, kâtiibe olarak

Kuvvetli kollarını Jessie'nin beline sarmış onu...

yanına girdiği malûl bir zengin malikânesinde geçiriyordu, ondan sonra da adamla beraber bir İskoçya seyahatine çıkıyorlar ve bu suretle bir türlü delikanlıya raslamak imkânını elde edemiyordu.

Jessie hâlâ Tom'a âşıktı. On senedir ondan başka hiç kimseyi düşünmemiş ve günün birinde evlenebilmeleri ihtimalini biran olsun aklından silmemişti. Halbuki onun yerinde başka birisi olsaydı Tom'un mektuplarında pek de ümit verici olmayan arkadaşça ifadeden kolay kolay bu kadar iyimser mânalar çıkaramazdı.

Nihayet bir sene, yaza doğru, tekrar karşılaştılar. Jessie Tom'a bir mektup yazarak Mayıs'da köye döneceğini bildirmiş ve bu arada onu pek çok özlediğini de ilâve etmeyi unutmamıştı. Gergi Tom o yıl tatilini Avrupada geçirmeye karar vermişti ama eski bir arkadaşının arzusunu yerine getirmenin büyük bir kabalık olacağını düşünerek fikrini değiştirdi. Esasen çok yorgundu ve başını dinlendirmek için de annesinin evinden daha asude bir yer bulamazdı.

Fakat kızı görür görmez Avrupaya gitmemiş olduğuna bir kere daha sevindi.

Jessie elini delikanlının avucuna bırakarak yumuşak sesiyle: «Tom!» dedi. «Tekrar senin yanında olabilmek öyle güzel ki...»

Tom: «Ben de seni gördüğüme sevindim, Jessie,» dedi «Hem sen çok güzelleşmişsin.»

Kızın gözlerinde sevinç ışıkları dansetmeye başlamıştı. Yemekten sonra, tıpkı eskiden yaptıkları gibi ormana doğru gezmeğe çıktılar. Ve Jessie maziye ait hatıraların anılması sona erince hakikaten büyük bir sukutu hayale uğradığını hissederek azap duydu.

O tam on seneden beri hayalinde on altı yaşındaki şair ruhlu, romantik ve samimi Tom'u yaşıtmıştı. Şimdi ise karşısında çenesi kalabalık ve muvaffakiyetleriyle mağrur bir iş adamı vardı. Çok düşündü, fa-

kat onu değiştiren sebebi bir türlü bulamadı.

Çok geçmeden beraberce, bir zamanlar kıyısında oturarak tatlı rüyalara daldıkları küçük derenin yanına vardılar. Her şey tıpkı eskisi gibiydi. Ayaklarının altında ıslak yapraklar hışırdıyordu. Güneşin ışığı ağaçlar arasından süzülerek iniyor, suyun içindeki nilüferler ve orman gülleri de ağır ağır sallanıyorlardı.

Kız ürpererek Tom'un kolunu yakaladı ve: «Sen Orman Güllerinden bahseden bir şiir yazacaktın, Tom!» dedi. «Hatırlıyorsun değil mi?»

Delikanlı hemen cevap vermedi. Kuvvetli kollarını Jessie'nin beline sarmış, onu kendine doğru çekiyordu. Gözleri de vahşi bir arzu ile parlamaya başlamışlardı. Kız silkinerek birkaç adım geriye fırladı ve: «Ah, Tom!» diye haykırdı. «Sen nasıl oluyor da bu kadar çok değişebiliyorsun anlamıyorum?»

«Değişmek mi? Ne demek istiyorsun, Allah aşkına?»

Bütün hayalleri bir anda yıkılan Jessie esefle başını salladı ve koşa koşa ormanın derinliklerinde gözden kayboldu.

Tom onu durdurmak için en küçük bir harekette bile bulunmamıştı. Kendi kendine: «Ben değişmişim, ha!» diye mırıldandı. «Hiç bu kadar saçma lâkırdı iştmemiştim doğrusu.» Sonra omuzlarını silkti ve bakışlarını dereye çevirerek düşünmeye başladı. Yarı aralık gözlerini suya dikmiş, biraz önce uğradığı hakaretin acısını hafifletmek için maziye tekrar yaşamağa çalışıyordu sanki...

Sonra birdenbire muzaffer bir eda ile doğruldu ve hızlı adımlarla köye doğru yöneldi. Omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi şen ve uçarı bir hali vardı. Bir yandan da: «Şimdiye kadar nasıl oldu da aklıma gelmedi,» diye söyleniyordu. Dickenson'ların piyasaya çıkarmak üzere oldukları tereyağına verilecek en güzel ismin 'Orman Güllü' olabileceğini nasıl oldu da daha evvel düşünemedim acaba?..»

Dava vekili kanuşmasına devam etti:

— «Seni Limasito'da bulduğum zaman Centilmen Ceof'un evlât e-diğdiği kızın Vilâ Moris olduğunu tabii kabul etmiştim, Hakikaten de maceranın başı böyleymiş. Ralf Moris, çocuk iki yaşındayken ölmüş. Karısı da iki sene sonra yangında ölmüş. Onu uzaktan uzağa seven Centilmen Ceof yavruyu yanına almış.

«Rokî dağlarındaki bir maden ocağının civarında Centilmen Ceof-la Vilâ bir kar fırtınasına tutulmuşlar. Soğukta karların içinde saatlerce dolaştıktan sonra nihayet bir maden işçisinin kulübesine varmışlar. Bu işçinin adı -» Mason Nort duralıyarak elindeki kâğıda baktı ve «Frank Hileri imiş» dedi. «Frank Hileri'nin karısı meğer bir sene evvel bir başka adamla kaçmış ve beş yaşlarında kadar olan küçük kızı Luiz'i bırakmış.

Dava vekili gene duralıyarak hafifçe öksürdü. Vilâ şimdi biraz kendine gelmişti. Hikâyeyi gayet sakin ve soğukkanlı bir tavırla dinliyordu.

— «İşçinin kulübesine vardığı zaman Centilmen Ceof kardan yarısı kör, yarısı ölü ve yarısı deli bir vaziyetteymiş. Hileri onu içeri almış, sırtında taşıdığı kürk bohçayı açmış ve küçük Vilâ'nın cesedini bulmuş.»

Ancelika hafif bir feryat kopardı. Mrs. Halsted ile Vernon'un dudaklarından da boğuk sesler koptu. Fakat Vilâ sadece ellerini birbirine kilitledi. Mason Nort elini alından geçirdi ve derin bir nefes aldı.

— «Hileri çocuğu gömmüş ve Centilmen Ceof'u tedavi etmiş. Centilmen Ceof uzun zaman hasta yatmış. Ancak bahar sonuna doğru yoluna devam edebilmiş ve işçinin küçük kızı Luiz'i de yanına almış. Vilâ'ya Bili dediği için bu kıza da Bili demiş. Ondan sonra asıl Vilâ'nın tanındığı yerlere bir daha hiç dönmediği için hiç kimse bu hazin değiş tokuşun farkına varmamış. Kış ortasında Hileri'nin ıssız kulübesine giden gelen olmadığı için Centilmen Ceof'u gören de olmamış. Hileri yazın oradan ayrılarak Arizona'ya gitmiş ve altı ay evvel orada ölmüş. Onu tanıyanlar kulübesinin yanındaki küçük mezarın Luiz'e ait olduğunu sanmışlardır, herhalde. Ama Frank Hileri'nin ölümünden sonra hususi evrakı arasında bulunan bu kâğıtlar her şeyi anlatıyor.»

Mason Nort acı bir vazifeyi ifa edip bitirenlerin ferahlığıyla yerine oturdu. O zaman Vilâ dalgın dalgın,

— «Öyleyse nasıl oluyor da ben annemin öldüğü zamanki o yangını hatırlıyabiliyorum?» diye sordu.

Star Viley, kısa, çirkin bir kahkaha atarak söze karıştı.

Aşk ve Macera Romanı: 24

Niyeti kendini müdafaa etmekte de-ğildi. Etrafındakilerin farkında bile olmadan kendi kendine konuşur gibiydi. Hayreti samimiydi, «An-nem olması icap eden kadının söy-elediği bir şarkı bile aklımda. Bir türlü bulup, çıkaramıyorum, ama bir kere duysam tanıyacığımdan eminim.

Ripley Halsted gayet müşfik bir tavırla, «Bazan insan küçüklüğün-den beri defalarca dinlediği bir şeyi sahiden hatırladığını sanır,» dedi.

Vilâ, «Ama babam o hâdiseden bana hiç bahsetmedi ki!» diye cevap verdi. «Ölünceye kadar yangının lâfını bile etmedi Kar fırtınasında kaybolduğunu hayal meyal hatırlı-yorum. Babam Hileri'den çok bah-sederdi, İkimizin de canını kurtar-dı, dedi. Bir kere Rufe ile konu-şurken,»

Genç kız bir el ansızın dudakla-rını kapamış gibi sustu. Beyaz ya-naklarında, elmacık kemiklerinin üzerinde iki nokta renk belirdi ve parıl parıl yanan gözlerini Star Vi-ley'e çevirdi.

Rufe der demez El Negro'nun baskısını ve Star Vileyi hatırlamıştı. Aldığı haberlerin anı darbesi onu okadar sersem etmişti ki Star bir an aklından silinmişti. Ama şimdi anhyordu. Viley'in tehditlerini, «ge-ce yarısı» üzerinde ısrarla duruşu-nun sebebini anhyordu. Gece ya-rısı gelmiş ve Vilâ Moris Centilmen Ceof'un Bili olmuştu, öyle mi?

Vilâ'nın dudaklarında hafif bir gülüş belirdi. Gayet sakin bir sesle,

— «Babam mademki Hileri ile yaptığı gizli anlaşmayı, Luiz'in Vi-lâ'nın yerine getirilişini gizli tut-mak istiyordu, öyleyse o hâdiseden ne diye bahseder dururdu?» diye sordu. «Zaten Luiz'i yanına alması ve öteki çocuğun ismiyle çağırması saçma değil mi?»

Ripley Halsted imdat diler gibi şöyle bir avukata baktı, sonra ba-sını yana eğerek, «Kimbilir?» dedi. «Herhalde Vilâ'yı çok seviyordu da acısını biraz olsun unutmak için öyle yaptı.»

Star Viley kısa, çirkin bir kah-kaha atarak lâfa karıştı:

— «Ne diye hakikati söylemek-ten çekiniyorsunuz, Mr. Halsted?

Mesele gün gibi meydanda. Centil-men Ceof, Vilâ'nın kim olduğunu tabii biliyordu. Kar fırtınası böyle bir servet kaynağını elinden alınca adam ne yapsın.»

— «Yalan!» Vilâ'nın sesi sakin ve berrak bir öfkeyle salonu çınlat-tı. «Babamı uzaktan olsun tanıyan herkes bunun yalan olduğuna kalı-bını basar! Madem ki babam öyle bir niyet besliyordu niçin dedemin beni arattığından haberi olmadı? Niçin bana hiçbir şey söylemedi. Ben Vilâ Moris olmuşum, yahut olmamışım vız gelir. Ama dünyanın en asil adamının ismine leke sürül-mesini burada durup ta dinliye-mem. Müsaade ederseniz,»

Gitmek için yerinden kalkmağa davrandı, fakat Star Viley ondan evvel davrandı. Alaycı bir nezaket-le yerlere kadar eğilerek;

— «Ben gideyim» dedi. «Sizin işlerinize karışmama sinirlenmeniz tabiidir. Mrs. Bill. «Bu vazifenin başka bir omuza yüklenmiş olma-sını bütün kalbimle isterdim. Lâ-kin vazife nekadar nahoş ve hazin olursa olsun vazifedir. Hakikati Mr. ve Mrs. Halsted'e bildirmekten başka bir şey yapamazdım. Yaptı-ğım işin bir suç değil bilâkis bir mecburiyet olduğuna ben vicdanen kanıım. Siz de daha sakin bir ka-fayla düşününce başka türlü ha-reket edemeyeceğimi anhyacak-sınız. İnanın bana, elimde olsa size ıstırap vermemek için elimden ge-len yapardım. Ama benim için ha-kikat her şeyden mukaddestir.

«Şimdi müsaadenizi istiyeceğim. Saat gece yarısını çoktan geçti.»

Vilâ onun bu sözlerindeki acı imayı çok iyi anhyordu. Saat gece yarısını çalmış ve zavallı yetim kız gene zavallı yetim kız olmuştu. Tıp-kı masaldaki gibi! Yalnız masalla hakikat arasındaki fark şuydu ki şimdi yetim kıza arayıp bulacak bir masal şehzadesi yoktu. O da orta-dan kaybolmuştu. Daha doğrusu o-sadece Limasitodaki Centilmen Ceo-

f'un Bili'sinin hayalinde yaşamıştı. Yetim kız zımdı kendi başının çaresine kendisi bakmağa mecbur-du.

XIX

TOMALE SATICIEİ

Star Viley gittikten sonra Ma-son Nort bütün evrakı Vilâ'nın eline teslim etti ve hepsini birer birer anlattı. Bu evrak Frank Hi-leri ile Luiz Henson'un evlenme cüzdanından, Luiz J'leri'nin do-ğum kâğıdından, birçok kırmızı işa-retli haritalardan ve üzeri tıgri büyü yazılarla karalanmış koca-man bir kâğıttan ibaretti. Bu kâ-ğıtta Frank Hileri'nin, kızı Luiz'i Centilmen Ceof namıyla maruf Ceofri Aberkrombi'ye emanet ve teslim ettiği yazıldı. Altında da Hi-leri'nin acemi imzasıyla Centilmen Ceof'un imzası vardı; Vilâ'nın oka-dar iyi tanıdığı o irt, sert çizgili imza yalnız bu sefer bir fazlalık vardı: Aberkrombi!

Acaba Vilâ'yı evlât ederek bü-yüten adamın meghul soyadı haki-katen bu muydu? Öyleyse ona her şeyini veren Centilmen Ceof, ismi-ni neden vermemişti?

Ama Vilâ şimdi bu ehemmiyet-siz mesele üzerinde duracak vaz-iyette değildi.

«— Tabii, çocuğum.» Avukatın sesi titrek ve boğuk çıkıyordu. «Yalnız şunu da ilâve edeyim ki bu delillerin tetkiki haftalar sü-rer. Bu arada da...»

— «Vilâ bizim yanımızda kala-cak, tabii.» Ripley Halsted büyük bir samimiyetle konuşuyordu. «Bu benim, hattâ hepimiz için çok na-hoş bir hâdis oldu. Vilâ'ya ısın-mış, onu benimsemiştik. İsteddiği kadar bizimle oturmaması için hiç-bir sebep yok. Karımın da bu hu-susta benimle hemfikir olduğundan eminim.»

Iren Halsted, «Tabii» dedi. «Çok feci bir yanlışlık olmuşsa bunda Vilâ'nın hiçbir kabahati yoktur.»

Anci hiç sesini çıkarmadı fakat Vernon büyük bir coşkunlukla anne ve babasının tarafını tuttu. Vilâ sadece;

— «Teşekkür ederim» dedi. «Hepiniz çok iyisiniz. Ama burada daha fazla rahat edemeyeceğimi herhalde anlarsınız. Artık benim bu evde işim yok.»

Mason Nort, «Ama kızcağızım, aceleye hacet yok!» dedi. Belki de bu sefer bir hata...» Kızın sakin fakat azimkâr bakışları davavekilli-ni susturdu. Vilâ,

— «Mr. Nort, bu sefer bir hata işlemediğinize daha şimdiden kani-siniz. Öyleyse ne diye boşu boşuna vakit geçirelim?» diye sordu. «Mü-saade ederseniz artık daha fazla konuşmıyalım. Çok... Çok yorgu-num.»

— «Tabii, evlâdım, seni bunca saattir uyanık tutuyoruz.» Avukat elini kıza uzattı. «Unutma ben daima senin dostunum, sana yardım etmeğe hazırım.»

— «Teşekkür ederim, Mr. Nort. Ben evrakın fotoğraf kopyalarını yarın aldtırım.» İnsanın içini bur-kan bir gurur ve vakarla öbürleri-ne döndü. «Bana ettiğiniz iyilik bü-yüktür. İstikbalde başıma ne gelirse gelsin bunu unutmıyacağım. Şimdi keşke sizi okadar üzmesey-dim, diye pişman oluyorum. Ama artık işiştten geçti. Allah rahatlık versin.»

(Arkası var)

İDAM

Nakleden: S. DERMAN

Öğleden sonra saat dörtte Helen Mason kocasını son defa olarak gördü. Sonra onu korkunç bir boşluğa bürünmüş dar koridorlardan geçirerek büyük hapishane kapısının önüne getirdiler ve samimi görünümlü bir gardiyan anahtarını kocaman kilidin içinde döndürerek yol gösterdi.

Helen eve gidemedi. Zaten gidecek evi yoktu artık. Sadece duvarlardan, masalardan, iskemlelerden ve hayatları böyle paramparça olmadan önceki zamanlara ait fotoğlardan ibaret o mânasız, sessiz yere artık nasıl yuvam diyebilirdi?

Philip'in yatak odalarındaki resmi gözlerinin önüne geldi. Üstünde de: «Helen'e sevgilerimle...» yazılıydı. Evin her tarafını beraber çekilmiş resimleriyle süslemişlerdi.

Halbuki yarın saat dokuzda her şey bitmiş olacaktı.

Dalgın adımlarla evvelce hiç geçmediği sokaklarda yürüdü. Vücudu da başının içi gibi perişandı. Tanıdığı yerleri bile yabancı gözlerle süzerek ilerliyordu.

Hava kararırken büyük bir istasyona geldi ve farkına varmadan büfeye doğru yöneldi, soğuk manzaralı mermer bir masaya çöktü, çay ısmarladı.

Kapının yanında oturan iki adam Philip Mason davasından bahsediyorlardı. Onları işitmeye tahammül edemiyerek dışarı fırladı, çayından bir yudum bile içmemişti. Gözlerinin önünde neşeli sahil barlarının ışıklı reklamları parlamaya başladı. Bexhill, Swanage, Harvey Cove.

**K A L B
K A L B E
KARŞIDIR!**

Büyük, resimli ve renkli, aşk ve heyecan romanımıza gelecek sayıda başlıyoruz.

Son ismi içi burkularak tekrarladı. 1941 senesinde Yılbaşını Philip'le beraber orada kutlamışlardı.

Mutlaka bir yere gitmesi lâzımdı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gişeye sokuldu ve mırıldandı: «Bognor'a iki tane gidiş.» Ve birdenbire irkilerek yanlışını düzeltti. Hâlâ Philip'i yanında zannediyordu çünkü.

Tren hareket etti. Peronu nasıl geçtiğini ve vagona nasıl bindiğini bile hatırlıyamıyordu. Belki de bindiği tren başka yere gidiyordu. Kimseye sormayı bile akıl edememişti.

Gece bütün karanlığı ile göktü. Geçtikleri köylerdeki sokak lâmbaları soluk ışıklar saçıyorlardı. Gözlerini kapadı.

Belki de son dakikada bir mucize olur ve gene o Philip'ine kavuşurdu. Ama boş ümitlerdi bunlar. Her şey çoktan olup bitmişti ve yarın kocası başka bir dünyaya göç edecekti.

Bir hamalın haykırışı ile kendine geldi. «Bognor - Bognor!» Aşağı indi ve buz gibi gece havasının yanaklarını dondurduğunu hissetti.

Burası tuhaf ve küçük bir şehirdi. Bu sevimli bir koyun yanına sokulmuş, kıvrık tahta köprüllü şehri Helen çok iyi bilirdi. Burada da bir zamanlar mesut günler geçirmişlerdi.

Bir otele gitmeyi düşündü. Fakat yanına eşya almamıştı ve ondan bunun sebebini sorabilirlerdi. Hele adını söyleyince kendisine nasıl şüphe dolu nazarlara bakacaklardı kim bilir? Yanlış bir isim vermekten başka çare yoktu.

Fakat ondan evvel bir şeyler satın alması lâzımdı. Halbuki bütün mağazalar kapalıydı. Umursamadı bile, bundan sonra onu üzecek hiçbir hâdise tasavvur edemiyordu. Yürümeye başladı.

Gökte incecik bir ay vardı, dalgalar da bükük tahta köprüünün biraz ilerisindeki kumsalı merhametsizce dövüyorlardı. Sahildeki kanapelerin birine oturdu ve suların sesini dinliyerek düşünceye daldı.

Killsenin saati onu çalışıyordu. Çanın vuruşlarını saydı ve sonra arkasına yaslandı. Öyle bitkindi ki yaşadığını bile hissedemiyordu. Çok geçmeden şehirdeki bütün ışıklar söndüler, gece yarısı olmuştu...

Gözlerini açtığı zaman ortalık aydınlanıyordu; deniz sakinleşmiş, ay da tepeleri morarmıya başlayan dalgaların arkasına inmişti. Köprüünün altındaki sandalın içinde, ihtiyar bir adam balık tutuyordu.

Yerinden kalkmak istedi. Fakat her tarafı taş kesilmişti sanki, kırmıdıyamadı. Nihayet saat sabahın onunu çalarken ırkılarak doğruldu. Hıçkırarak ağılıyordu. Bu çan sesleri ona kocasının tam bir saat evvel idam edildiğini haber vermişlerdi.

Bununla beraber emin olması lâzımdı. Acaba... Evet, acaba son dakikada bir değişiklik olmuş muydu?

High Street'in köşesindeki küçük dükkânın önüne gelince, gözlerini tezgâhın üstüne dizilmiş olan sabah gazetelerine dikti ve birdenbire damarlarındaki bütün kan çekilir gibi oldu, başı döndü. Eğer duvara yaslanmasaydı yere yuvarlanacaktı.

Gazetelerden birinin baş sahifesinde koskocaman harflerle şu üç kelime yazılıydı:

SİNEMA

Mickey Rooney

Hayatı

23 Eylül 1920'de Brooklyn'de dünyaya geldi. Annesiyle babası varyete artistleriydi. Mickey onun için sahneye daha bir yaşındayken çıktı. Sahneden perdeye geçti. Perdede Mickey-Me Guire ismiyle çevirdiği yirmi sekiz film-den sonra tekrar sahneye geçti ve ismini Mickey Rooney'e çevirdi. 1935'te, Metro-Goldwyn Mayer'le bir kontrat imzaladı. O zamandan beri hâlâ aynı stüdyoda çalışmaktadır.

Filmleri

1937'de Mickey meşhur Andy Hardy serisini çevirmeye başladı. Bu film son derece büyük bir muvaffakiyet kazanınca aynı seriden 17 film daha çevirdi. 1939'da Boys Town'daki rolüyle bir Akademi Mükâfâtı kazandı. Aynı sene de Sinema Kralı seçildi. O zamandan beri seyirciler tarafından gördüğü teveccühü hâlâ kaybetmedi.

Hususiyetleri

Hususi hayatında gayet zıpır, deli dolu bir gençtir. Aynı zamanda küçük boyuna rağmen Hollywood'un en büyük Don Juanlarından biridir. Bilhassa kendinden uzun boylu, çok güzel kadınlara meraklıdır. Mickey ilk olarak esmer güzeli Ava Gardner'le evlendi. Ondan sonra birçok güzel kızlarla gezdi tozdu. İkinci olarak Betty Jane Rose isminde sarışın, gene kendinden uzun boylu bir dilber aldı. Ondan iki oğlu oldu. Mickey Rooney üçüncü olarak Hollywood'un en güzel yıldız namzetlerinden biri olan Martha Vickers'le evlendi.

BU SABAHKI İDAM

Tezgâhın arkasından, kadının sendelediğini, sapsarı kesildiğini ve sonra sarsak adımlarla uzaklaştığını gören dükkân sahibi hayretle başını salladı ve sonra yine işine daldı.

Helen doğruca tekrar kudurmağa başlayan denize koştu ve köprüünün üstüne gelince kendini köpüklü suların koynuna fırlattı... Koparttığı kesik feryadı da biraz ötede avlanan balıkçı dahi duymamıştı.

Gözlüklü ve sevimli yüzlü dükkân sahibi, ikiye katlanarak üstüste istif edilmiş olan gazetelerden

birini eline aldı ve birinci sahifedeki şu havadisi memnun bakışlarla okumağa başladı.

BU SABAHKI İDAM GERİ BIRAKILDI

«Katil suçu ile hüküm giyen ve bu sabah asılmasına karar verilen Philip Mason'un idamı, son dakikada ele geçirilen bazı deliller yüzünden tehir edilmiştir. Philip'in masum olduğu kuvvetle tahmin olunmaktadır.»

Gazete tezgâhın üzerine bükülerek konmuş olduğundan zavalı Helen, yukarıdaki başlığın yalnız birinci satırını okuyabilmişti...

Sekiz aydır bizim hesabımıza dövüşüyorsunuz. Sana güvenebilir miyiz?

Bir İmtihan

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Baildon, yarı karanlık çadırın içindeki hamağa uzanmış, kapının aralığında dışarıda işsiz güçsüz dolaşan yorgun tavırlı ve çelimsiz Çinli askerleri seyrederken, bir yandan da General Hai-Lung'un ordusunun mahva sürükliyecek olan kötü tesadüflere lanet okuyordu.

Havada boğucu bir sükunet vardı, Baildon'un sadık uşağı Leng, bu sessizliği bozmaktan korkuyormuş gibi yavaşça içeriye kayarak: «General sizi görmek istiyor, efendim,» dedi. Küçük yüzünde sanki buruşuk bir maske vardı bu adamın. Her zaman efendisinin karşısında böyle iki büklüm olup yerlere kadar eğilirdi ve tam üç senedir Baildon'un hizmetinde çalıştığı halde bir gün bile hürmette kusur etmemiş, en güç durumlarda dahi ona bir köpek kadar sadık kalmıştı.

Baildon ağır ağır doğruldu. Aylarca süren bir uykudan uyanmış gibiydi. Kendi kendine: «Nihayet hareket ediyoruz demek ki,» diye söylenerek giyinmeğe başladı.

Biraz sonra da kampın, kayalara yapışmış kırlangıç yuvalarına benzeyen küçük çamur kulübelarının arasından geçerek generalin karargahına doğru ilerliyordu.

Yürüdüğü yoldan, sakın sakın akan nehir yanındaki hangar görünüyordu. Baildon'un tayyaresi de işte bu hangarın içindeydi. Ordunun son bir ay zarfında dört eski motörü birleştirerek yapabildiği biricik tayyare de buydu zaten.

Yolun iki yanında keten pantolonlu Çinli nöbetçiler dolaşıyorlardı. Baildon nihayet bu dört bin kişilik kuvvetin başında bulunan Hai-Lung'un mütevazı çadırına varabildi.

İhtiyar ve şişman Çinli, kalın kumaştan yapılmış askeri ceketinin düğmelerini çözmüş, kasketini de başından çıkarmış olduğu halde kamış bir iskemle oturuyordu. İngiliz pilotu uzun uzun süzdükten sonra düşünceli bir tavırla: «Vaziyetimizi düzeltmek için Maresal Feng ile irtibat temin ederek ondan yardım istememiz lâzım geliyor,» dedi. «Bu iş size yapacaksınız!»

Baildon böyle bir emre çoktan intizar etmekteydi Zira onlarla temasın kesildiği gündenberi ordudaki zayıflık mütemadiyen artmaktaydı. Maresale tehlikeyi haber vermek için girişilen son üç teşebbüs, üç

tayyarenin kaybolması ile sona ermiş ve bunlardan hiçbir Japon uçaklarından devriye gezdiği kuzey ufuklarını aşmağa muvaffak olamamışlardı.

Mr. WILKINS'in PORTRESİ

Akşam yemeğinden sonra karı kocası, oturmuş kahvelerini içiyorlardı. Misis Wilkins, kocasını bir müddet şüpheli bakışlarla süzüp keyfinin yerinde olduğuna kanaat getirdikten sonra, aklına koyduğu meseleyi açmayı düşündü; — George! Artık sen de bir portreni yaptırılmalısın! dedi.

Mister Wilkins, dalmış olduğu gazeteden hayretle başını kaldırdı. «Karısı ne demek istiyordu? Anlamamıştı. Portresini mi yaptıracaktı? Allah Allah! Şimdi sırası mıydı bunun?» — Hanım! bunu da nerden çıkar-dın? Böyle saçma sapan şeylere vakit var mı benim?

Misis Wilkins yılmadı: — Portreni kendin için yaptır-cak değilsin zaten! dedi. Bunu evlâtlarımıza borçlusun. Ben istidatlı bir genç tanıyorum. Kızımız Marry'nin portresini yapan ressam vardı hanım! Bak salonun tek mil duvarları babalarımızın, dedelerimizin, ninelerimizin portreleri ile dolu. Hem bütün meşhur şahsiyetler muhakkak birer portrelerini yaptırılar. Sen neden yaptırmıyacak mısın?

Mister Wilkins bu son sözden pek hoşlandı. Gururunu okşayan lafları pek severdi. Çarçabuk yumuşayıverdi.

— Mademki sen istiyorsun. Pekâlâ Ama yazıhaneme gelsin, diye mırıldandı.

Mesele bu şekilde kapanmış oldu. Ertesi sabah Mister Wilkins karısı ile bir gece evvel konuşmalarını çoktan unutmuş, gitmişti bile. Birden yazıhanesinin kapısı hafifçe vuruldu, ve içeriye ince uzun bir delikanlı sessizce süzülüp girdi. Şikagonun tanınmış milyarderlerinden olan bankacı Wilkins, girenin kim olduğuna başını kaldırıp da bakmadan,

— Ne var? diye sordu.

Delikanlı kendisini ressam Smith diye tanıttıktan sonra kısık bir sesle, — Affedersiniz ama acaba atölyeme hangi gün gelebilirsiniz, diye soracaktır deyince banker aksileşti.

— Hiçbir gün! Eğer beni rahatsız etmeye söz verir, sessiz sadasız işinizi görürseniz, gelir yazıhanemde bir köşeye oturup resmimi yaparsınız. Güle güle.

Delikanlı yerlere kadar eğilerek selâm verdi; sonra hızla dönüp oda-

— Allahın yardımını ile bu işin hakkından geleceğim, Generalim,» diye cevap veren Baildon'un sesinin tonuyla muhatapına itimat telkin etmek istediği kolayca anlaşılıyordu. Dört köşe penceresinden meydana seyreden Çinli: «Biz ikinci bir taarruza uğramadan evvel, sen mutlaka Maresalle görüşmüş olmalısın,» dedi. «Yoksa ordumuz darmadağın olur Gerçi bu suretle sana oldukça büyük bir mes'uliyet yüklemiş oluyoruz amma yanımızda para ile çalıştığını da unutmazsan bize hak ver-risin helbette.»

Bu sözler genç pilotun izzetinef-sine dokunmuştu. Kırılan gururunu tamir etmek için bir şeyler söylemek istedilerse de öteki aldırımıyarak devam etti: «Sekiz aydır bizim hesabımıza dövüşüyorsunuz, Baildon, Sana güvenebiliriz değil mi?»

Sabit nazarılarla pilotun gözleri-nin içine bakan General, onun aklından geçenleri okuyordu sanki. Genç adam heyecandan kızarmış bir yüzle: «Verdiğim sözü tutacağıma emin olabilirsiniz,» dedi.

«Pekâlâ. O halde bir saate kadar yola çıkacaksınız!»

Baildon hangarda tayyaresini muayene ederken düşünüyordu. Şimdiye kadar kendisine verilen her işin altından yüzünün aklı ile çıkmıştı. Generalle araları da oldukça iyiydi. Fakat bu seferki uzun ve çok tehlikeli bir yolculuk olacaktı. Mu-vaffak olamamak ihtimalini aklın-dan geçirmek bile istemiyordu. Çün-kü o zaman Hai-Lung'un küçük or-dusu, güneye inen Japonlar ile Ge-neral Yat-Sing emrindeki çete kuv-vetleri arasında sıkışıp kalacaktı.

Nakleden: Leylâ BEKEM

dan dışarı fırladı. Merdivenlerin başında kendisini beklemekte olan genç kıızı kollarının arasına alırken, kulağı-na: — Marry, canımın içi, işler yolun-da! diye fısıldadı.

— Babam biraz tubaftır da ondan korkuyordum...

— Zararı yok, yumuşar. Sen ü-zülme. Bak gör, işler nasıl yoluna gi-recek.

Ertesi sabah Ressam Smith, Mis-ter Wilkins'in portresini yapmağa ko-yuldu. Yazıhanenin bir köşesine yer-leştirdiği resim sehpasının önüne otu-rmuş bankacının resmini çizerken, Wil-kins sinirinden telefonu ikide bir açıp kapıyor, onu çağırıyor, bunu yolluyor, bağırıp çağırıyordu. Delikanlı üç gün sessiz sadasız âdeta odada olduğunu belli etmeden çalıştı. Nihayet dördün-cü günü Mister Wilkins'in dinlenmek üzere olduğu bir anı fırsat bilerek ta-blosunu kaptığı gibi yazı masasının ö-nüne dikilip durdu.

— Portreniz hazır! dedi Mister Wil-kins! Bu yağlı boyta portre sergide birinciliği kazanacaktır.

Sonra kurnaz kurnaz gülerak ilâ-ve etti:

— Yalnız, beni düşündüren bir mesele var! Acaba sergide teşhir ede-ceğim zaman bu resmin altına ne isim koyayım diyorum? Meselâ «Kayın pe-derim» desem...

Mister Wilkins ağır ağır başını kaldırdı, anlamayan bakışlarla ressamı süzdü. Sonra birden bakışları öfke ve hiddetle yandı. Elmacık kemikleri oy-namağa başladı. Genç adam sesini bi-raz daha alçaltarak,

— Emin olun kızınız çok mesut olacaktır! diye mırıldandı.

Mister Wilkins hiddetle yumruğu-nu masaya vurup bar bar bağırmağa koyuldu:

— Evet, fakat sizinle değil. Ben kızımı böyle cebi delik ressam bozun-tularına veremem!

— Beyefendi rica ederim. Beni...

— Dinlemiyecğim işte! Sen ne sanıyorsun? Bu milyonları sokakta mı bulduğumu zannediyorsun? Ahn te-rimle kazandığım bu paraları senin gi-rim» levhasını astı.

Gerçi Hai-Lung cesaret ve kur-nazlığı ile tanınmış dirayetli bir ko-mutanandı ama bu sefer Maresal Feng'in yardımı olmadan vaziyeti düzeltilebileceği benzemiyordu.

Baildon çadırına döndü. Harita-ları açtı ve tam takip edeceği yolu tâyin etmeye çalışırken içeriye gi-ren bir er, Generalin tekrar onu görmek istediğini söyledi.

Pilot, ihtiyar Çinliyi yarım saat önce bıraktığı gibi buldu. Gözlerini kocaman ellerine dikmiş derin de-rin düşünüyordu. Baildon'un mev-cudiyetinin farkına bile varmamıştı sanki. Nihayet birdenbire başını kal-dırdı; ve «Sana bir şey söyleyece-gim,» dedi. «Birkaç gün evvel emir erin Leng ile arkadaşları arasında çıkan kavgaya iştirâk ederek uşa-ğın kurtardığını duydum. Biliyor-sun ki içtimâî seviyesi daha düşük bir insan için dövüşmek bizim ana-nelerimize aykırıdır.»

Baildon: «Hâdiseyi size büyüte-rek anlatmışlar, Generalim,» diye itiraz etti. Ben sadece o zorbalara hadlerini bildirmek istemiştım, oka-dar.»

«Peki, hastalandığı zamanlar ona bir ana gibi baktığın da yalan mı? Kanunlarımız bunu da bir suç telâkki ediyor. Bu yüzden Leng'i iki gün sonra muhakeme ederek kur-guna dizmek üzere tevkif ettik. E-ğer sen o zamana kadar dönüp bu mahkemede hazır bulunur ve onu müdafaa edersen belki kurtulur.» Ve Baildon'un cevap vermesine meydan bırakmadan çabucak kapı-pısında silâhlı bir nöbetçi bekliyen hususi dairesine girerek gözden kay-boldu. (Devamı 14. sayfada)

bi aç gözlü züppelere yedireceğimi sa-nıyorsan, aldanıyorsun delikanlı. Çabuk söyle! Şu, portreden başka herşe-ye benzeyen çocuk karalamasına ne is-tiyorsun!

— İki bin dolar?

Milyoner yerinde hop hop hopladı:

— Ne, iki bin dolar ha? Kaçır-dın mı sen? Bir düzine fotoğraf için iki dolar bile almıyorlar. Gözümün ö-nünden çekil git yoksa elimden bir ka-za çıkacak! Al götür şu resmi de...

Ressam direndi:

— Mademki ısmarladınız parasını ver-meye mecbursunuz.

Mister Wilkins resmin önüne ge-çerek kahka ile gülmeğe başladı.

— Ha ha ha. Bu benim portrem demek! Bana benzese bari. Kravatım-dan gayrı tarafların bana benzediğini ispata bin şahit ister. Bu resmi bana benzemediği için almıyorum.. İşte bu kadar!

— Peki fakat size benzemediği i-çin almadığınızı lütfen bir kâğıda ya-zıp imzalayın!

— Hay hay buyrun!

Pazartesi günü resim sergisi açıl-dı. Sah günü de Mister Wilkins odacı-sı ile ressama haber yollayıp acele yanına çağırttı;

— Düşündüm, taşındım! dedi. Fikrimden caydım. Bu portre için bin dolar istemiştiniz değil mi?

— Hayır otuz bin. Bir sent aşağı-sına verim.

Bankacı gayet yumuşak ve uysal bir tavırla devam etti,

— Meselâ iki bin dolar desek ve ismi için de ne demiştiniz «Kayınpe-derim» di galiba değil mi?

Delikanlının yüzü aydınlandı, se-vinçle;

— O takdirde tabii, pek muhterem kayın pederim, diye haykırdı.

El sıkışırken Mister Wilkins delikanlının kulağını, hafifçe çekti,

— Ama hemen git, portrenin al-tındaki levhayı değiştir. Kayınpederim adlı levhayı tak. Sen pek açık göz bir delikanlıya benzıyorsun. Belki bankam-da senin gibi bir dolandırıcıya göre bir iş de bulurum. Haydi bakalım marş marş!..

Ressam Smith soluğu sergide al-dı. Portrenin altındaki «Bir soysuz ti-pi» yazılı levhayı indirip «Kayın pe-de-rim» levhasını astı.

NAT PINKERTON

MİSTER SANŞO! SİZ KABA BİR ADAMSINIZ LÜTFEN EVİMİ DERHAL TERK EDİNİZ.

DUR ANNE.. BU ADAM GELİRMİŞ NANE'İ İKİ SE-NEDİR GÖRMÜYÖRÜM.

AMA DİN TELEFON ETTİNİ.. BUGÜN DE TELEFON ETTİN.. DA HA İKİ SAAT EVEL.. BEN ORADA IDİM..

ARTIK YETER SANŞO.. KENDİLİĞİNDEN GİT YOKSA SENİ DEF-EDERİM

KANGA İSTİYORSAN HER ZAMAN HAZIRIM.

MİSTER SANŞO! SİZ REZİL BİR ADAMSINIZ.. BURAYA STUART'İ MAHCUP ETMEĞE GELDİNİZ. NANE-TE TELEFON ETTİYSE HELBETTE SE-BEBİ VARDIR BİR CENTİLMEN OLMA-SAYDI SİZİ HAKLARDI.

AFERİN KIZIM.

DORYAN.. BANA İNANIYORSUNUZ DEĞİL Mİ?

STUART SORMA ŞİMDİ.. NAT NEREDE EVE GİTMEK İS-? TİYDUM.

MİS DORYAN O KOR-KUNÇ ADAMA KİDİ-STUART'İ MÜDAFAA ET-TİNİZ ÇOK İYİSİNİZ GİTMEYİN.

KUSURA BAK VİYİN EFEN-DİM. BASIMA BİR BİRİ GİRD-NAT NEREDE AKAR?

STUARTA NEYE BÖY-LE BİR OYUN OY-NADINIZ SANŞO.

OYUN MU? NE OYUNU? NANE'YE TELE-FON ETMİŞ AGA-BEYİSİ SÖYLEDİ.

KENDİ AĞABEYSİ HA? GALİBA DİK-SON YALAN SÖY-LÜYÖR.

SİZİ ARİYORUM MİSTER PINKER-TON.. MİS DORYAN EVE GİTMEK İS-TİYÖR.

DORYAN!.. SEV-GİLİM.. SANŞONUN YALANLARINA ALDIR-MA.. BİR DAHA-Kİ HAFTAYA BİZİNLE KARASUYA MUHA-K-KAR GELİYÖR-SÜN..

STUART TELE-FON EDİYÖR.. NE YAPAYIM NAT BENİ MİLİ-KANELERİNE ÇAĞIRIYÖR.

ONU SEVİP SEVMEDİĞİNİ BİLE MİYORSUN DEĞİL Mİ? KENDİMİ DENEME-KİTİN GİTSEN İYİ OLUR DOR-YAN HERGÜN BERABER OLURSAN.. HİSLERİNİ-ANLARSIN

PEKİ GİDİYÖRÜM

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

TOM İLE MİRMA EVE DÖNMEK ÜZERE HAREKET EDERLER. SEYAHAT ESNASINDA SESSİZ DURURLAR. BAŞLARINDAN ÇOK ŞEY GEÇMİŞTİR. EVİN ÖNÜNE GELDİKLERİ ZAMAN TOM MÜTEREDDİT BİR HAL ALIR MİRNA ONUN ELİNDEN TUTAR.

NEN VAR TOM?

GÜZEL BİR RÜYA GİBİ SENİ TAKİP ETTİM. FAKAT ŞİMDİ ACI HAKİKATLE KARŞI KARŞIYAYIM. BABANIN BENİ AZARLIYACAK BİNDAN ÇEKİNİYORUM.

BU DÜŞÜNCELERİ BIRAK. BABAM ÇOK İYİ KALPLI BİR İNSANDIR. HER ŞEYİ ANLAYACAK VE BİZİM SAADETİMİZLE O DA MESUT OLACAK.

ÇOK KABAHAHTLIYIM.

MİRNA KAPİYİ ACTIĞI ZAMAN GERİ İLE İRİDE KÜÇÜK GÖRCÜ İLE MEŞGULDÜRLER. MİRNANIN ARKASINDA TOM UN OLDUĞUNU GÖRMEZLER.

MİRNA NİHAYET GELEBİLDİN. YAVRUMUZ...

YAVRUMUZ ARTIK "BABA" DİYOR.

GÖRÜYORMUSUN TOM. GÖRCÜN BİZİMLE KONUSMASI ÇOK KOLAY OLMUYACAK. ZANNEDİYORUM.

MİRNA SENİN İSTEKLERİN BENİMDE İSTEĞİMDİR. SANA SAHİP OLDUKTAN SONRA VE BİR YAVRUMUZ OLMASI UMİDİYLE GÖRCÜ ONLARA BIRAKABİLİRİZ.

MİRNA GÜLEREK TOM'A DÖNER.

O! TOM DA GELMİŞ!

HİÇ BİR ŞEY SÖYLEME OĞLUM. ONLARIN HERBİRİ ARTIK MAZİ OLDU. HEPİMİZ BÜŞLERDE BİRAZ KABAHAHTLIYIZ.

ANLAR GİBİ OLDUM. SİZ EVLENMEĞE KARAR VERDİNİZ HER HADDE. AMA BİR ŞARTIM VAR. SİZ DE BURADA OTURACAKSINIZ.

PEK ALA. ÖYLE İSE BİZ İKİNCİ KATTA OTURURUZ. SİZ KENDİ KATINIZDA YAVRUNUZLA BERABER KALIRSINIZ.

SON

GOK SÜVARI

ORORA NİŞANLISINA HERŞEYİ ANLATTI.

SENİ ALDATACAĞIMDAN MI KORKUYORDUN?

SAMİMİ OLMAK İSTİYORDUM UB. ZAMAN ZAMAN SENDE BAZI DALGINLIKLAR VE ÜZÜNTÜLER GÖRÜYDÜM. BUNUN SEBEBİ MARSİT ZANNETTİM..

ORORA! BENİM HAYATIMDA BİR TEK KADIN VAR. O DA SENSİN.

PEKİ SENDEKİ O HALLER NEDİR?

UBALDO UZUN BİR TEREDDÜT GEÇİRDİ. ALNINDA YİNE MAALESEF SÖYÜYENİYECEĞİM O KIRIŞIK PEYDA OLDU. ORORA! BENİ BÖYLE DÜŞÜNCELİ GÖRDÜĞÜN ZAMAN SEBEBİNİ SORMAMANI RİCA EDERİM. MERAK ETME BENİM BİRİÇİK SEVGİLİM SENSİN

PEKİ AMA!

DUR.. BİR SÖYLİYECEĞİM DAHA VAR.. BENİ BÖYLE GÖR. DÜĞÜN ZAMANLAR HIÇ İLGİLENME. GÜNÜN BİRİNDE HERŞEYİ BEN KENDİM SANA SÖYLİYECEĞİM..

SENİN BENDEN GİZLEDİĞİN BİR ŞEY VAR.. BUNU NEYE SÖYLEMİYORSUN?

SÖYLİYEMEM DE ONDAN..

FAKAT BU DOĞRU BİR ŞEY DEĞİL.. BEN SENİN MÜSTAKBEL HAYAT ARKA DAŞINIM..

DOĞRU! FAKAT BU SİR YALNIZ BANA AİT DEĞİL.. SANA SÖYLEMEMDEKİ SEBEP TE BU.. BELKİ BİRKAÇ AYA... BELKİ..

BİRDENBİRE ORORAY KENDİSİNE ÇEKİP ÖPTÜ.

BİRAZ ACAPSIYIN UB BENİ SEVMEMENDEN GAYRİ HER KUSURUNU AFFEDECEĞİM SENİN..

BUNU DA AFFETMİYECEĞİM NE EMİNİM.

UNUTULMAZ GÜNÜN AKŞAMI UBALDO'YLA
ORORA AYRILDILAR.

İSTE ARTIK RESMEN NİŞANLIYIZ.
BU ANDAN İTİBAREN ARAMIZDA
VERİLMİŞ MUKADDES BİR SÖZ VAR
ARTIK BENİM OLAN HERŞEY SENİN
SENİN OLAN HERŞEYDE BENİM
OLACAK.

Evet... Sırlarımız
dan gayri herşeyi
miz müşterek ola-
cak.

14/2

SON BİR PUŞE
NİŞANLARINI
MÜHÜRLEDİ.

UBALDO AYRILDI.

ALLAH'ISMAZLIK!
İYİ GECELER TEMEN.
NİŞAN İÇİN TELEFON
EDERİM.

GÜLE GÜLE CANIM
BEKLERİM.

UBALDO OTOMOBİLİNİ EVE DOĞRU SÜRDÜ.

HAYATIMIZIN MÜŞTEREK OLDUĞUNU
SÖYLEDİĞİM ZAMAN NASIL TITREDİ.

AKLINI AKİP
ŞEYLER GELDİ.
VE YOLUNU DEĞİŞ-
KLİNİĞE GİDECE TİRDİ.
GİM. DOKTOR MEYERİN
BU SAATTE HİÇBİR İŞİ
YOKTUR. ONUNLA SÖR-
NET VE KATİ'YETLE
KONUŞMALYIM.

ARKASI
VAR.

84/2

AYRILIK GECEsi

Aşk ve Macera Romanı: 9

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Nigâr yürüdü, hırsıyla köşeyi döndü. Fakat biraz sonra geri geldiğini bana doğru yürüdüğünü gördüm. Sanki o giden kadının değildi. O öfkeden eser kalmamıştı. Buna karşılık ağlıyordu.

Yanıma gelince durdu. Yüzünü, gözlerini kuruladı, elini omuzuma koydu:

— Kalk, biraz dolaşalım, dedi.

Sesimi çıkartmadım. Epeyce yürüdük. Yolda durmadan hafif hafif ağladı, Nihayet durdum ve kolundan tuttum:

— Beni affet Nigâr, Ağzımdan fena sözler çıkıyor. Emin ol ki bazan üstüme gelen hiddet arasında ölsem acı duymıyacağım. Sen beni affet. Nasıl olsa ayrılacağız. İnsanın sevdiği kadından soğuk ve kırıcı muamele görmesi kadar ağır ne var!

Nigâr ıslak kirpikleriyle bana baktı:

— Benim elimde ne var yavrum, dedi. Bir sokak kadını gibi seninle düşüp kalkmamı mı istiyorsun?

— Aklımdan bir kere bile böyle bir şey geçmedi, dedim. Ben seven bir insanın en makul teklifini yaptım sana. Evlenelim dedim. Bin türlü bahane ile bunu yüzüme vurdun. Anlıyorum ki seni istemekle güneşi ve ayı istemek arasında bir fark yok. Bu böyle olunca insan ister istemez bir yeis kaplıyor.

Tekrar öksürmeğe başladım, Nigâr avucunu alnıma koydu. Ateşime baktı:

— Çok öksürüyorsun, dedi.

Gülerek:

— Acaba beni verem mi ettin? dedim.

Nigârın yüzü bir anda soldu. Sonra kızardı:

— Böyle şeyler söyleme bana!

Gülerek yüzüne, gözlerine, dudaklarına ayrı ayrı baktım. Bilmiyorum Nigâra birden bire ne olmuştu. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, dudakları ürperiyordu. Bulduğumuz yerin etrafı bodur ağaçlarla çevriliydi. Yalnız bir tarafta loş bir yol görünüyordu. Bu toprak yolun üstünde kimseler yoktu.

Nigârın bileklerini tuttum. Sık-tım. Göz göze geldik. Yaşlı gözlerinin içinde garip bir aydınlık, her zaman görmediğim bir gülümseme vardı:

— Netameli çocuk, diye mırıldandı.

Ben teklifimi tekrarladım:

— Evlenelim Nigâr. Seninle köylere çekilelim.

— Olmaz hayatım, olmaz yavru-cuğum, dedi.

Fakat yüzünü bana taklaştırdı. Annelerin çocuklarının ateşini anlamak için yaptıkları gibi dudaklarını alnıma yapıştırdı. Ağzı bir kor parçası gibi sıcaktı. Ellerini bırakarak boynuna sarıldım. O da bana sarıldı. Yüzüme saçları dokunuyordu. Onu bu kadar yakın, bu kadar samimi hiç görmemiştım. Yüzünü yüzüme yapıştırıyordu. Böyle bir dakika kadar kaldık.

Bir çingirak sesi önce onu uyandırdı. Hemen çekildi. Toprak yola doğru baktı. Birkaç koyun birbirlerine dayanarak geliyorlar. Biraz sonra Süleymanı da gördük. Bizim yanımıza kadar gelmedi. Ko-

taraf dik olarak yukarıya doğru çıkıyor, aradaki dar kayalığın altından cılız fakat berrak bir su akıyordu.

İlk defa geldiğimiz bu dere içinde yeşilimsi bir loşluk vardı. Kayalara atlıyarak, dikenlerden kendimizi koruyarak böğürtlen aradık. Ellerimizin çizilmesine bakmadan, haşarı çocuklar gibi dolastık. Nihayet suyun göllendiği bir yere indik. Burası kumluk bir saha idi. Ortada küçük bir göl duruyor, altındaki renkli çakıl taşları bile görünüyordu.

Nigâr çocuklaşmıştı. Hemen ayakbaşılarını çıkartarak, çorapları-

— Aman koş koş gidelim dedi.

Acele ile giyindi. Fakat yukarıya doğru çıkarken kayalara tırmanmak lâzım geliyordu. Bir iki defa benim elime basarak omuzlarıma yüklenerek tırmanmak zorunda kaldı.

Daha yarı yola gelmeden bir yağmur perdesinin çok büyük bir hızla bize doğru koştuğunu gördük. Okadar sık ve kuvvetli bir yağmurdur ki sudan bir perde sanılırdı.

Dere içinden çıkar çıkmaz çok kuvvetli bir rüzgârla karşılaştık. Arka ayağının çatal tırnağına ip takılmış olan bir keçi tekerlene tekerlene kaçıyor. Bir kaz sürüsü acı sesler çıkartarak önümüzden geçti.

Uzaktan uzağa insan sesleri, darda kalmış insanların yardım isteyen bağırımlarını duyuyorduk. Aynı zamanda birden başlıyan şimşekler ve gök gürültüleri etrafımızda binlerce top atılıyormuş gibi beynimizi sarsıyor ve arda arası kesilmeyen şimşekler gözlerimizin içini yakıyordu.

Koşuyorduk. Nigârın elini, bileğinden sımsıkı tutmuştum. Yanımda küçük bir kız kardeş gibi, ayakları burkularak, bazan yere kapanarak koşuyorduk.

İri dolu taneleri üstümüze ve etrafımıza düşmeğe başladı. Başımızı çevirdiğimiz zaman dolu sağnağının pek yaklaşmış olduğunu gördük.

Eve kadar gitmemiz mümkün değildi. O zaman aklıma baraka geldi. Bir vakitler kozacılık yapılırken kullanılan, üstü oluklu saç kaplı çok büyük bir baraka vardı. Amcam içine araba kırıkları, rençber âletleri ve işe yaramaz eşya doldurtmuştu.

Koşmaktan tıkanacak hale gelen Nigârı tarlaya saptırarak ağaçların arasındaki barakaya götürdüm. İple bağlı olan tahta kapısını telâyla açıp içeriye girdiğimiz zaman pek yakınlara bir yıldırım düştü. Baraka tepemize yıkılıyormuş gibi gürültüler koptu. Yer bile sarsılıyordu. Bu sarsıntı ile, içerde üst üste yığılmış tekerleklerden, araba parçalarından bir kısmı yuvarlandı. Barakanın saçları üzerine on binlerce dolu danesi birden çarpmağa başladı.

Bu öyle büyük bir gürültü idi ki insanı bir anda sersem ediyordu. Ellerini yüzüne kapatarak titreyerek ağlayan Nigâr son bir korku ile bana sarıldı.

Gözlerimle onu oturtacak bir yer aradım. Üstüne ipek böcekleri kuturlarını koydukları sediri gördüm. Yerden bir buçuk metre kadar yüksek olan bu sedirin üstüne birkaç basamak merdivenle çıkılıyordu.

Sedire çıktık. Nigâr hâlâ üstüne kapanmış bir durumda idi. Başını koluma, koltuğuma sokuyor, hıçkırarak ağlıyordu.

Etrafımızdaki gürültüye sellerin sesi de karıştı. Arası çok geçmeden barakanın içerisine suların girdiğini gördüm. Yerler çabucak örtüldü. Atıntı tahtalar, fıçı kırıkları yüzmeğe başladı. Su gittikçe artıyordu.

(Arkası var)

Onu bu kadar yakın, bu kadar samimi görmemiştım.

yunları ağaçların arasına sürdü ve uzaklaştı.

Biz yürümeğe başladık. İçimde bir rahatlık, bir neşe hissediyordum. Etrafımızda yaprakları erken solan ağaçlar vardı. Biz geçerken tek tük yapraklar dökülüyordu. Ben sebebini anılamıyordum. Nigâr tekrar ağlamağa başladı. Kol kola yürüyorduk.

Yükseklerde birkaç kuş uçuyordu. Açıklık yerlere çıktığımız vakit iri, kara bulutların üst üste yığıldıkları, ufku bir kısmını simsiyah kesildiğini gördük. İnsanın içine korku veren manzaranın karşısında epeyce durduk. Sonra ağır ağır yolumuza devam ettik.

Nereye gittiğimizi bilmediğimiz ve çok dalgın olduğumuz için nihayet kendimizi tarlaların altındaki küçük boğazda bulduk. Burada iki

nı benim cebime sokarak eteklerini çekip suya girdi. Buz gibi soğuk olan sudan ürpererek derin yerlere doğru gidiyor bana bakarak gülüyordu.

Güzel bacakları dizlerine kadar suya gömülmüştü. Bu tabii havuzdan çıktığı zaman yaptığı çocukluktan utanmıştı. Fakat bunu düşünenecek zaman kalmadı. O ıslak ayaklarıyla düzgün bir taşın üstüne çıkarak benden ayakbaşılarını istediği zaman iri iri yağmur taneleri düşmeğe başlamıştı.

Başımızı yukarıya kaldırdık. Gökyüzü simsiyahtı. Daha kara bulutlar rüzgârların önünde birbirlerinin üstüne yığılarak bütün semayı kaplıyorlardı.

Zaten karanlık olan dere içi birdenbire gece olmuş kadar kararmıştı. Nigâr:

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36, İstanbul

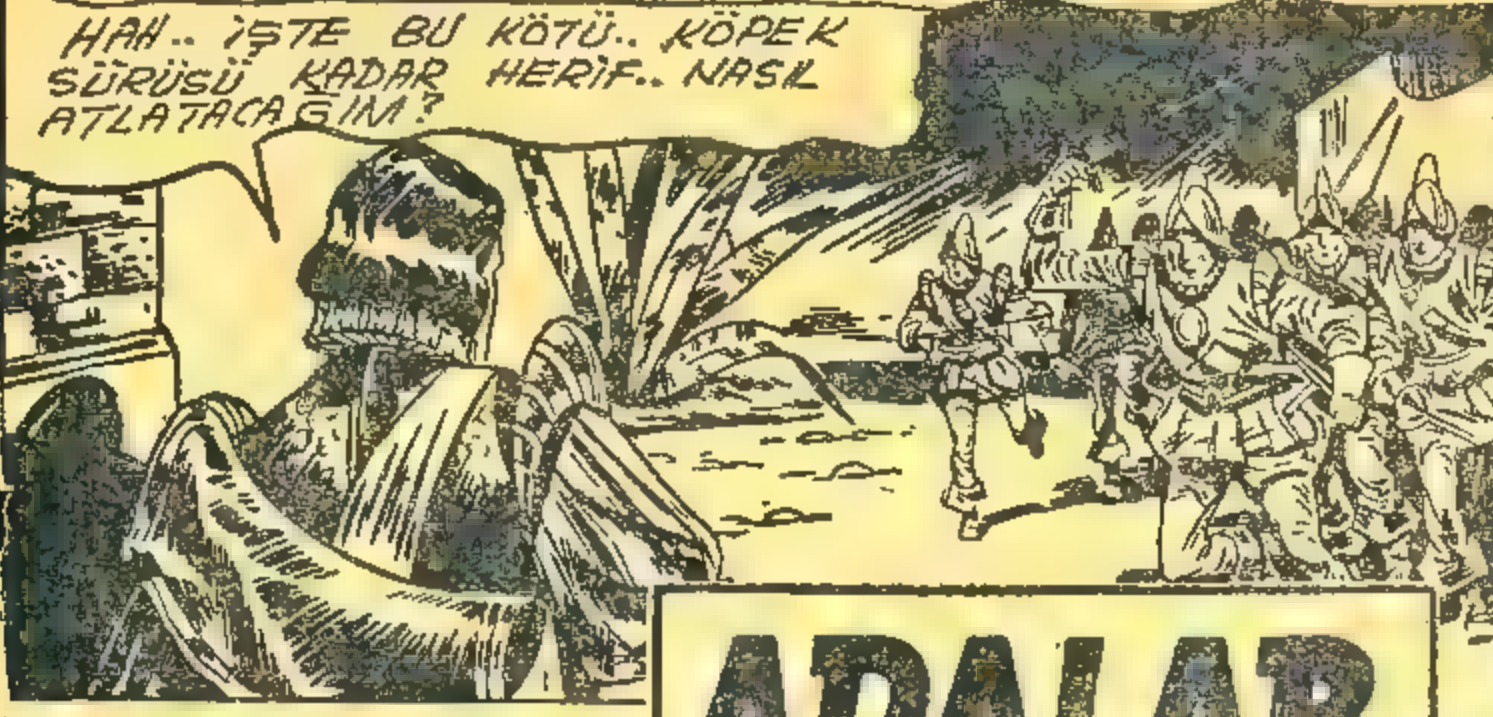
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ATMACA REİS SARAYIN DİVARINA YAKLAŞTIĞI SIRADA PE. ŞİNDERİ SÜRÜYÜ GÖRDÜ VE DURALADI.

HAAH.. İŞTE BU KÖTÜ.. KÖPEK SÜRÜSÜ KADAR HERİF.. NASIL ATLATACAĞIM?

NÖBETÇİLERİN HEPSİ BİRDEN ÜZERİNE SALDIRDI NEZAKETİNİZE. HAYRANIM.. GALİBA BENİ İNCİTMekten ÇEKİNİYORSUNUZ?

ADALAR KRALİÇESİ

ATMACA REİS KILICINI KULLANIP KULLANIP DİVARA TIRMANMAYA BAŞLADI. MUHAFİZLAR SAŞIRDILAR.

SİZİ BIRAKIP GİTTİĞİ. ME ÜZGÜNÜM. İNŞALLAH BAŞKA SEFE. RE DEVAM EDERİZ..

İÇERİDE YAKALIYALIM.. ŞİMDİYE KADAR ONU YAKALAN VAR MIKİ BİZ GEÇİRELİM?

ATMACA REİS KILICININ KABZESİ İLE BİR CAMI KIRDI. SARAYIN KORİDÖRÜNE ATLADI.

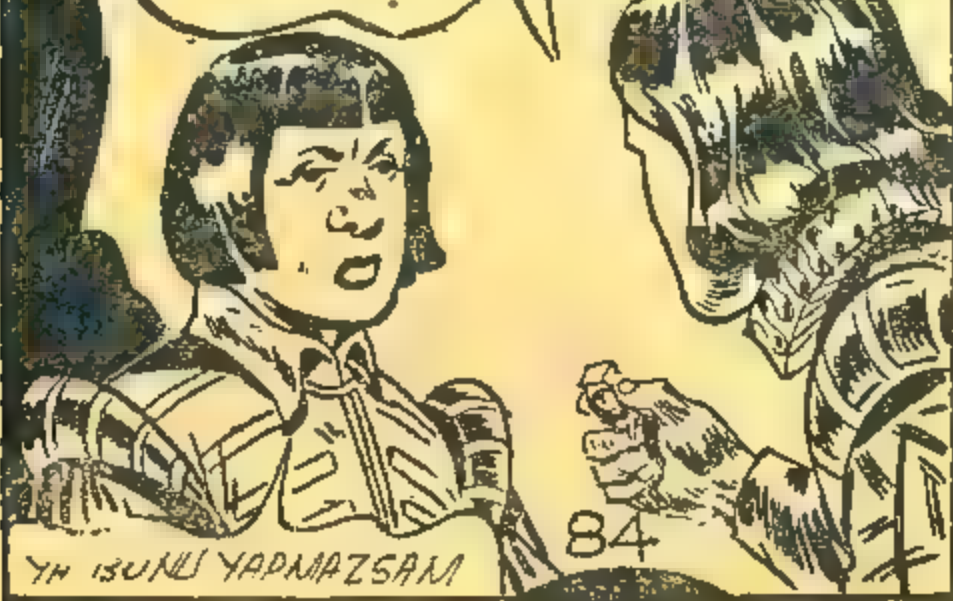
TAM O SIRADA UŞAKLARDAN BİRİ ELİN. DE KADİFE BİR YASTIK VE BEYAZ İPEK. Lİ BİR ÖRTÜYLE ÖRÖDAN GEÇİYORDU.

ATMACA REİS KILICINI ADAMIN BOĞAZINA DAYADI. KİMYETLİ BİR YÜZÜĞE Mİ SAHİP OL. MAYI YOKSA ÖTEKİ DÜNYAYA YOLCU. LUGU MU TERCİH EDERSİN?

TABİİ? AL ÖYLEYSE.. ŞİMDİ BENİ DİNLE.. DERHAL ELBİSELERİMİZİ DEĞİŞTİR. CEĞİZ.. SONRA SEN YAKA. LANMADAN KAÇACAKSIN VE BİR HAFTA BİR YERE ÇIKMA. DAN GİZLENECEKSİN.. ANLAŞ. TIK MI?

SENİ GEBERTİR VE LEŞİNİ DE BİR KUYUYA ATARIM.

PEKİ.. İSTEDİĞİNİZİ YAPACAĞIM.

ÇABUCAK ELBİSE DEĞİŞTİRDİLER SİZİNKİLER BANA BİR AZ BDL GELDİ

ZİYANİ YOK ŞİM. Dİ DERHAL ŞU TARAFTAN SİNİŞ. KULAĞIMA SESLER GEL. MEĞE BAŞLADI.

İSTANBUL HAVASI

Yazan: M. YAMAN

Tam dört sene eski âmirlerine, eşine dostuna yazarak kapağı İstanbul'a atabilmişti. Bir ilkokul öğretmeni idi. Kasabadaki okulda tam yedi yıl ömür geçirmiş, yerlilerin sevgisini kazanmıştı. Bu yüzden belediye reisi ona kızını vermişti. Bu adam pek ince duygulu ve bilgini değildi ama doğruluğu, fakir fukaraya bakması yüzünden seçilmişti. Tarıkla da arası pek iyiydi.

Belediye reisinin kızı güzeldi doğrusu. Hem bol çeyizli, hem de bilgiliydi. Babası varlıklı olduğu halde ev işlerini kendisi görür, yemeklerini pişirir, boş vakitlerinde de nakış işlerdi.

Karı koca iki yıl çok iyi geçindiler. Sonra kocasını bir huzursuzluk tur aldı:

— Nadide, tiren seslerini duyduğunca içime mahzunluk çöküyor.

— Nadide, İstanbul'u bir görsen. Bütün çocukluğum orada geçti. Gerçi kimsem kalmadı ama yine doğduğum yerdin. Öyle göreceğim geldi ki...

Artık hep iç çekiyor, okula, asıla asıla gidiyor:

— Ah, deniz, ah Hisarlar, ah Boğaziçi, ah Kalamış.. diyordu.

Nihayet tayinini yaptırabildi Kasabının yaramadığına, doğum yeri olan İstanbul'da bir iki yıl hava değiştirmesine dair rapor aldı Nihayet bir gün sevincinden uçar gibi:

— Gidiyoruz, dedi. İstanbul'a tayin edildim.

Kocasının hatırı için karısı da sevindi. Tirene atladılar. İstanbul'a geldiler. Bir ev tuttular.

İlk anlarda karısını da gezdirdi. Büyük camileri, mesire yerlerini gösterdi. Fakat daha sonraları eve geç gelmeğe, pazar günleri tek başına gidip gezmeye başladı.

İlk anlarda, kocasını çok seven karısı geç vakitlere kadar yemek yemez, sahanların birisini kaldırıp birisini ateşe koyarak beklerdi.

Tarık yavaş yavaş ahlâkını değiştirmiyordu. Geç vakit, ekseriya sarhoş olarak eve gelince:

— Beni bekleme demiyor muyum sana! Ben bu yemeklerin nesini yiyeyim.

Diye söylenmeğe başlamıştı. Hiç yoktan kızıyor. Yemek hazırlasa suç, hazırlamasa yine suç oluyordu. Kavgı çıkartmak için ne yapacağını bilmiyordu.

Genç kadın kendi kendine ağlıyor, babasıyla mektup yazarak dertleşiyordu. Bir iki ay daha geçince Tarık para istemeğe de başlamıştı:

— Sen benim bir ilkokul öğretmeni olduğumu bile bile vardın. Bu para ile İstanbul'da geçinilemez. Babana yaz da bize para yollasın.

Babasından gelen parayı öylece kocasına veriyordu. Ne üstünde vardı, ne de başında. Üstelik Tarık hakaretleri arttırıyordu.

Bir gün kadıncağız ağzını açacak oldu:

— Tarık Bey, dedi. İstanbul size

hiç yaramadı. Bu gidişle yuvamız yıkılacak. Kasabada ne güzel geçiniyorduk. Şimdi içiyorsun, eve gelmiyorsun. Hem zayıfladın, hem de beni helâk ediyorsun. Azıcık kendini çek çevir. İlerisi uçurum.

Sen misin bunu diyen:

— Görgüsüz kadın. Budala kadın. Bana akıl mı öğretiyorsun? Fakat kabahat sende değil, senin gibi kasabalı bir kıza alan bende.

Nadidenin çok gücüne gitti:

— İstedin, diledin, aldın. Şimdi

niye hor görüyorsun beni? İstemiyorsan giderim.

— Durduğun kabahat.

Nadide pek gücendi. Tarık o akşam dönüşünde:

— Demek gitmedin ha, dedi.

Karısı kıpkırmızı gözlerini indirerek:

— Yazdım, dedi. Yol parası istedim.

Tatil aylarındaydılar. Tarık bütün gemi azıya almıştı. Bir sabah karısı:

— Ben gidiyorum, dedi. Para geldi.

— Büyük safa geldin.

İnanmıyordu. Fakat gece yarısı eve döndüğü zaman anahtarı komşulardan birisi verdi. Nadide gitmişti. Yatağın üstünde de bir mektupla bir miktar para vardı. Mektupta şöyle yazılıydı:

«Tarık Bey, ben gidiyorum. Yol parasından fazla kalanı size bıraktım. Bütün çamaşırlarınızı yıkayıp konsolun gözüne yerleştirdim. Aramayınız!» (Devamı 14. sayfada)

MONTÉ KRİSTO'NUN ESİRİ

MESUR FRANZUA RO. MANCISI ALEKSANDR DÜMA BİR EV KİRA.. LAMAK İSTİYORDU. KARI.. SİLA ESKİ BİR KONAĞA BAKARKEN YAŞLI BİR UŞAK HİKAYESİNİ ANLATTI. ARKASI VAR.

KORSANLAR KRALI

No: 54

54

KORSANLAR KRALININ GÖZLERİ YAFARDI

ATEŞ!!!!
PÖTİFOK ONLARIN ELİLE ÖLME-SİN..

KALENİN TOP LARI ATEŞ ETTİLER

HOLLANDA GEMİSİ İSABET ALDI VE GÖK SEÇMEDEN BATTI.

6

ÇOK DİR..
KATLİ OLUN
ARKADAŞLAR..

84

MURDOYLA
MERSE-
DES HÜN
GÜR HÜN
GÜR AŞLI
YORLAR

ZAVALLI PÖTİ-
FOK.. GÜLÜŞÜ
NÜ DUYAMIYLA
CAĞIZ

ARKADAŞI PÖTİ-
FOK'UN BU ACI
ÖLÜMÜ KORMO-
RANIN HİÇ AK-
LINDAN Gİ-
MİYORDU

KAHRAMAN KORSANIN
GEMİSİ İLERİ ATILDI.

ERTESİ GÜN YARALA-
NAN PÖTİFOK SAKI
SIKILAM DÖVÜLDÜ
VE İDAMA MAH-
KUM EDİL-
Dİ.

GEMİ İBRET OLSUN
DİYE GEMİYE YAKLAŞ-
TI. ADADAKİLER PÖTİ-
FOK'UN AŞILMASINI
SEYREDİYORLARDI.

KAPTAN DANIŞMANKALI
BİR KORSANI YANINA GA-
ADANIN ABLUKASI
SENELECE Mİ
SÜRÜP GİDE-
CEK? İKİ
GARENİZ
VAR

ANLADIN HELESEN?
İLKÖNCE GARENİN BİRİ.
NE BAŞ VURALIM..
SEN BOŞ VARİLLERİ
MANTAR DOLDUR. AR-
KADAŞLARINI YAYLA-
RA GİZLE.. GERİ
SİNİ BANA Bİ-
RAKIN..

AKONKAGA YALNIZ BAŞINA
BÜTÜN FİLOYA DOĞRU İLER-
LİYORDU

TOP MENZİLİNE
YAKLAŞINCA AKONKAGA
KOMUTAN GEMİSİNE
ATEŞE BAŞLADI
ARKASI VAR

BİR İMTİHAN

(6. sayfadan devam)

Zavallı pilot şaşırıp kalmıştı. Üzüntüden ağlaması gellyordu. Bununla beraber meseleyi de anlamıyordu. Onu tekrar geri dönmeye mecbur etmek için böyle bir hileye başvurmuş olabildikleri. Öyle ya, yegâne pilotlarının her an ölüm tehlikesiyle karşı karşıya gelmekten bıkip böyle bir fırsattan istifade ederek kaçabileceği ihtimalini de düşünmüş olmaları gayet tabii idi.

İyi ama ya başına bir kaza gelir de dönemezse ne olacaktı? O zaman rehin olarak alıkoydukları bıçare uşağı muhakkak öldürürlerdi. Baildon kararını verdi. Sadık emirlerini yanına almadan yola çıkmıyacaktı. Kendisi istemediği takdirde hiçbir kuvvet onu zorla harekete mecbur edemezdi ve bu suretle de binlerce insan ölüme mahkûm edilmiş olurdu.

O güne kadar Çinlilerin âdetlerinden bahseden bir sürü hikâye dinlemişti ama böylesine hiç raslamamıştı. Fakat ne olursa olsun ihtiyar Çinliye itaat etmiyecekti. Bunu aklına koymuştu bir kere. Öfke-den bütün sinirleri gerilmişti. Birdenbire şimşek gibi nöbetçinin üzerine atıldı ve herifin elinden tüfeğini kaparak onu bir yumruktaki yere sermesiyle kapıyı açıp Generalin karşısına dikilmesi bir oldu.

«Adı adam!» diye haykırdı. «Uşağım Leng'i sizin elinizde bırakıp gideceğimi zannediyorsan yanılıyor-sun.»

General onun ne demek istediğini anıyamamış olmalıydı. Yoksa böyle memnun memnun gülümser miydi hiç? Baildon afallayıp kalmıştı. Hele odanın köşesine oturup içi gülen gözleriyle kendisine bakan uşağını görünce büsbütün şaşır-
dı.

İhtiyar General yerinden kalkarak yanına geldi ve elini omuzuma koyarak: «İmtihani kazandın, Baildon,» dedi. «O silâhı nöbetçiye iade et de seni meraktan kurtarayım.»

Ve pilot isteğini yerine getirdikten sonra anlatmağa başladı:

«Senin geri dönaceğine mutlak olarak inanmam lazımdı. Biz Çinlilerin çok beğendiğimiz bir atasözü vardır. 'Hizmetkârını hakikaten seven bir insana hiç düşünmeden güvenebilirsin' derler. İşte sen, Leng'e onu kurtarmak için beni öldürmeyi bile göze alacak kadar bağlı olduğunu isbat ettin.» Ceketinin önünü zorlukla kavuşturup düğmeleri ilikle miye çalışarak ilâve etti. «Şimdi ikinci beraber gidebilirsin artık. Allah yardımcınız olsun!»

İSTANBUL HAVASI

(13. sayfadan devam)

Tarik içerledi. Paraları yere attı. Fakat ertesi sabah alarak gitti.

Üç ay sonra Nadide şöyle bir mektup aldı:

«Nadideciğim, Sanatoryumda ya-tıyorum Yattığım yerden tiren sesleri duydukça gözlerim doluyor. Kasaba diye içim titriyor. İstanbul havası bana hiç yaramadı. Oradaki evimizi ve orada çalışan seni rüyalarımda görüyorum. Yine oraya tâ-yinim için Vekâlete yazdım. İstanbul havası bana pek rutubetli geldi, sanatoryuma düştüm. Eski okulu-ma tâ-yinimi rica ederim, dedim. Taşra taleplerini hemen muamele-ye koyuyorlarmış. Oradaki arkadaş-la becayış edeceğim. Eğer sen bana dargın değilsen...»

Kadın yüreği bu. Hemen cıvı-cıvı etmişti.

GİZLİ VAZİFE !..

ALEN GÖK HEYECANLANMIŞTI. ESİRLER ALEN'İN BU HALİNE ŞA. JOZEF BABA.. SENİ SİRDİLAR KURTARMAK İÇİN GÖK UĞRAŞ TIM. HEPSİ BOŞA GİTTİ. HİÇ TESELLİ BULA MIYACABIM.

NEREDE ? CESEDİNİ İYİ SAKLASAYDINIZ BARL. ONU SON BİR DEFA GÖREYİM.

SEN Mİ FRANZ ? !!!

SEVGİLİ DOSTLARIM BEN FRANZ DEĞİLİM. BEN DE SİZDENİM SİZİ KURTARMAK İSTEDİM KRAYZ. LER GÖRDÜ. ARTIK KACMAK ZORUNDAYIM. ADIM ALEN'DİR. BU İSİMLE BİR HABER ALIRSANIZ HEMEN HAREKETE GEÇİNİZ.

ALEN BİZ SENSİZ NE YAPA. RIZ GİTME..

KORKMAYIN.. ALMANLARIN KUY. RUĞU SIKIŞTI. MÜTTEFİKLER YAKLAŞIYOR. BİR İKİ GÜN DAHA DAYANIN. SİZİ KURTARMAĞA GELECEĞİM.

ALEN.. BİZ DEMİN SANA YA. LAN SÖYLENİK. JOZEF BABA SAĞ YARŞI. YOR..

GÖK SÜRÜR ALLA. GEL BEL. HİMA. NEREDEN ? Kİ SON NEFESİNE YETİ. SİRSİN.

SEVGİLİ JOZEF YAVRUM. SENİ BİR DEFA DAHA GÖREYİM DİYE ÖLÜMLE PENCELEŞTİM.

BİZİ BIRAK. MA..

KORKMAYIN.. HEP YANINIZDA OLACA. GIM VE SİZİ KORU. YACAGIM ALLAH YARDIMCINIZ O. SUN.

SENİN KOLLARINDA ÖLDÜĞÜM İÇİN GÖK BARTIYARIM. YAVRUM.

SAKIN AĞLAMA. YIN..

BİTTİ... DUASI KABUL OLUR İNŞALLAH..... BANA İKİ KİŞİ YARDIM ETSİN DE BABA. KANIN ARKASINA GÖMELİM.

ÇABUCAK JOZEF BABAYI GÖMDÜLER. O BELKİ UMUMİ MEZAR GÜKÜRÜNÜ TERCH EDERDİ AMA ONU ZİYARETE GELMEYİZ İÇİN AYRI GÖMMELİYİZ.

ARTIK KACINIZ. HAYATINIZDA DAHA FAZLA TEHLİKE. YE KAYMAVINIZ. GÜLE GÜLE. HOŞCA KALIN. DOSTLA. RIM.

BAŞLARINA GELECEĞİ BİLMİYOR ZAVALLILAR. ONLARI NASIL KURTA. RACAĞIM ?

ALEN BİRDENBİRE DURDU. BU EMİR BENİMLE KRAYZLE. RE GİZLİ OLARAK VERİLDİ. BUNU BAŞKA KİMSE BİLMİYOR. BİR KRAYZLERİ YOK ETSEM İŞLER YOLUNA GİRECEK..

KRAYZLE. RIN PENCE. RESİNDEN BAKTI.

JOZEF BABA.. YARDIM. CIM OL.. NASIL YA. PACABIM ?

NE OLURSA OLSUN. BİRİSİ. Nİ SIRTINDAN VURMAK PEK KANPECE BİR ŞEY..

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

20

BUZ ÜZERİNDE MÜTHİŞ BİR ÇARPISIMADAN, SONRA SUGONUN AHALİSİ, SENELERDİR KENDİLERİNİ KORKU İÇİNDE YAŞATAN BUZ ŞEY TANLARINI ESİR EDİYORLAR.

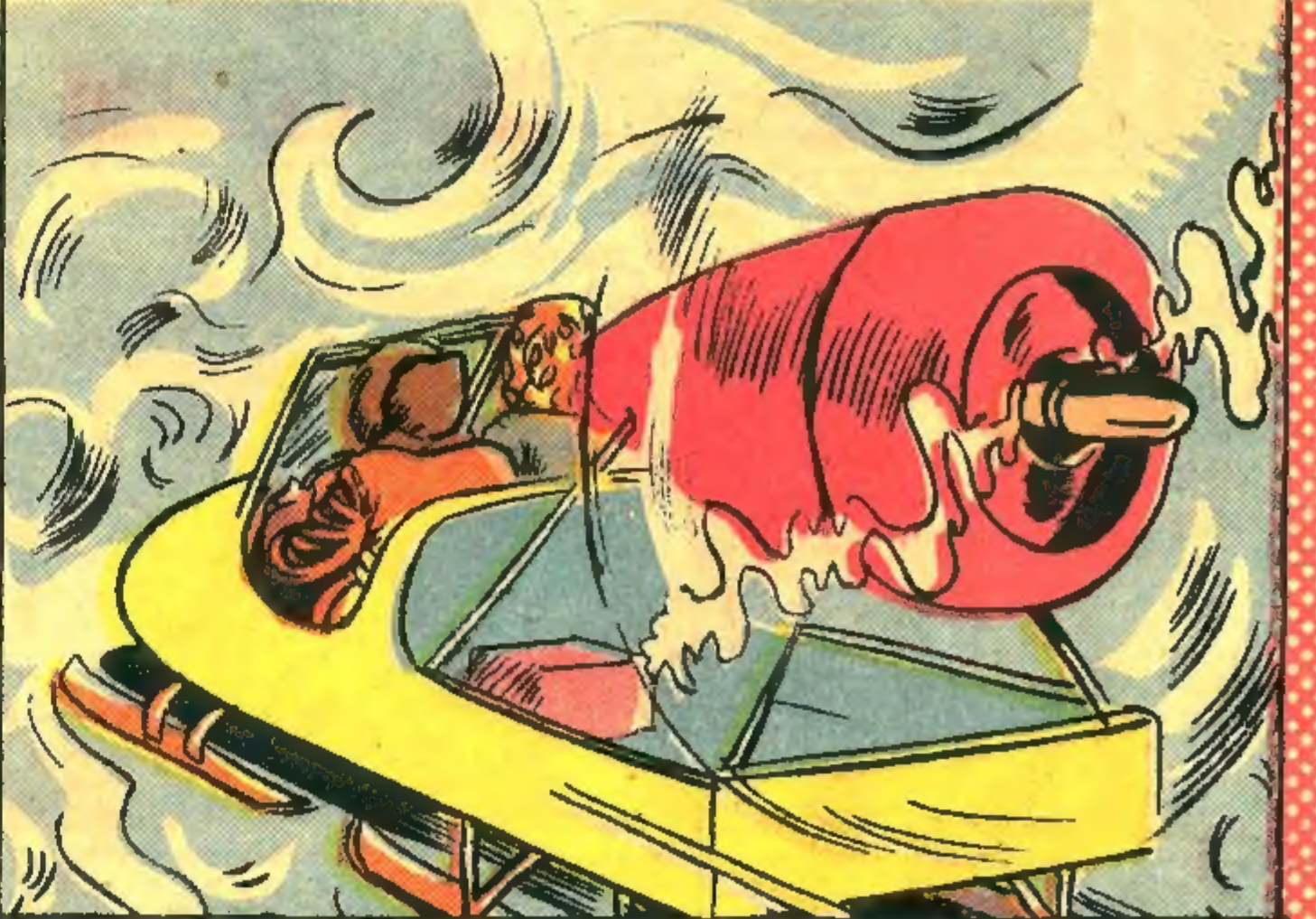
SUGON "YULVALARINI YIKTIĞINIZ İÇİN SİZE TEŞEKKÜR EDERİZ MANDRAKE", DİYOR. "ONLARI ASIL SİZ MAĞLUP ETTİNİZ."

MUNDEN, NARDAYI ARGOSA DÖNDÜREREK "MANDRAKE SİZİ ÖNDEN GÖTÜRMEMİ SÖYLEYDİ", DİYOR. "O'DA ABDULLAHLA GELECEK", NARDA "ONLI BIRAKMAMALIYDIN!", BLEYN GÜLEREK "MANDRAKE KENDİNİ KORUMASINI BİLİR", DİYE CEVAP VERİYOR.

MANDRAKE "ARTIK YATA DÖNMELİ. NE GARİP, BUNCA MACERA ARASINDA MÜCEVHERLİ ŞEHİR UNUTULUK GİTTİ. HALBUKİ ONU ARAMAGA GELMİSTİK. VAY CANINA! HAVA GİTGİDE AZIYOR!"

"ETRAFI GÖREMIYORUM. NEREYE GIDIYORLIZ?" "NE BİLEYİM? YOLU KAYBETTİM.."

BAS DÖNDÜREN BİR YOKUŞTAN AŞAĞIYA İNERLERKEN YEMYESİL ÇİMENLERİN ÜZERİNE DÜŞÜYÖRLAR. ÜZERİNDEN BUHARLAR TÜTEN OVANIN TA ÖTESİNDE GÖZLER KAMAŞTIRAN MÜCEVHERLİ ŞEHİR DURMAKTADIR.

ARKASI VAR